

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814222682
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3814222682.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovvej a sudkyne Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., J., zastúpeného Advokátska kancelária Mgr. Karol Vlasák s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Jilemnického 2, proti žalovanému: E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., zastúpeného JUDr. Romanom Henčelom, advokátom v Prievidzi, G. Švéniho 8, o zaplatenie 1.702,32 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. januára 2020, č. k. 5C/114/2015-270, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom po predchádzajúcom čiastočne zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu vyhovel žalobe, ktorou právny nástupca poškodenej spoluvlastníčky uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v zaplatenej úhrade za požičanie vozidla na obdobie roku 2013, pretože žalovaný ako druhý spoluvlastník znemožnil poškodenej užívanie spoločného vozidla. Mal za preukázané, že žalovaný a právna predchodkyňa žalobcu (poškozenej) boli rovnodielnymi podielovými spoluvlastníkmi osobného motorového vozidla a v období roku 2013 znemožnil žalovaný poškodenej užívanie spoločného vozidla v dôsledku čoho jej vznikla škoda vo výške úhrady za požičanie vozidla od spoločnosti brata poškodenej, ktorú úhradu 1.702,32 eur preukázateľne uhradila na bankový účet spoločnosti na základe riadne vystavenej faktúry. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a zohľadňujúc úspech strán sporu aj v časti konania, ktorá už právoplatne skončila priznal v konaní úspešnejšiemu žalovanému nárok na náhradu trov v rozsahu 12,56 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal, že nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a spor považoval za vykonštruovaný poškodenu a jej bratom, ktorému mala poškodená prakticky aj platiť (jeho spoločnosti) za požičanie vozidla. Žalovaný nesúhlasil so záverom, že ako spoluvlastník konal v rozpore so zákonom a znemožnil poškodenej užívať spoločné vozidlo, keďže poškodená nemala záujem o spoločné vozidlo. Takéto stanovisko poškodenej malo byť prezentované v konaní o určenie vlastníckeho práva k vozidlu (16C/5/2012), v ktorom mal zástupca poškodenej uviesť, že ak by malo vozidlo patriť do podielového spoluvlastníctva, tak oň záujem nemá. Nezáujem poškodenej o spoločné vozidlo je podľa žalovaného zrejмый aj z jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhala iba prístupu k vozidlu a preskúšania funkčnosti jeho niektorých častí a nie jeho užívania. Nemožnosť užívať vozidlo bola daná aj v dôsledku neuhradeného PZP zo strany poškodenej ako evidovanej vlastníčky vozidla. Dôvodom neužívania spoločného vozidla poškodenu bol

tak podľa žalovaného jednoznačne jej nezáujem ho užívať a znemožnenie jeho užívania pre nezaplatené PZP poškodenou, nie to, že by jej žalovaný v užívaní vozidla bránil. Podľa žalovaného tu preto absentuje príčinná súvislosť medzi jeho konaním a tvrdou škodou a nezaplatenie PZP bolo porušením preventívnej povinnosti zo strany poškodenej, keďže ním zapríčinila nespôsobilosť vozidla na prevádzku po pozemných komunikáciách. Žalovaný ďalej v odvolaní uviedol, že poškodená ho nikdy osobne nevyzvala aby jej umožnil spoločné vozidlo užívať a nevyužila na to ani dostupné právne prostriedky. Vozidlo žiadala vydať s odôvodnením, že je jej výlučným vlastníctvom, čo sa v súdnom konaní ukázalo ako nepravdivé, keď súd určil, že vozidlo patrí do podielového spoluvlastníctva. Svoj nezáujem o vozidlo deklarovala poškodená aj v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, keď vozidlo do svojho vlastníctva prikázať nežiadala a napokon bol nariadený jeho predaj. Napokon žalovaný považoval nárok za umelo vykonštruovaný a podľa neho mala vozidlo od brata požičané bezodplatne. O tom podľa žalobcu svedčí aj úhrada za užívanie požičaného vozidla až po skončení súdneho konania o určenie vlastníckeho práva k vozidlu ako aj to, že v inom období mala poškodená vozidlo od svojho brata požičané bezodplatne. Vzhľadom na nesprávnosť napadnutého rozhodnutia tvrdí žalovaný, že žiadal žalovaný aj zmenu rozhodnutia o trovách konania a priznanie ich náhrady v celom rozsahu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.
4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v podľa ust. § 378 a nasl. CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 CSP.
5. Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.
6. Podľa § 137 ods. 1 OZ Podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.
7. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že o spoločné vozidlo poškodenej a žalovaného (bývalých manželov) sa viedol súdny spor, v ktorom sa riešila otázka, či je vozidlo výlučným vlastníctvom poškodenej, na ktorú bolo aj administratívne evidované, alebo patrí do podielového spoluvlastníctva, ako napokon aj znelo rozhodnutie súdu. Následne prebiehalo konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v ktorom žiaden zo spoluvlastníkov vozidlo nechcel a bol preto nariadený jeho predaj.
8. Rovnako je zo skutkových zistení súdu prvej inštancie zrejmé, že v roku 2013 nemala poškodená k vozidlu prístup, bolo v dispozícii žalovaného a tento podmieňoval jeho užívanie poškodenou iba v prípade výplaty jeho spoluvlastníckeho podielu. Neumožnil jeho užívanie s odôvodnením, že by ho poškodená mohla predať a odmietal poskytnúť informáciu o tom, kde sa vozidlo nachádza z obavy, „aby nevyletelo do vzduchu“.
9. Za uvedenej situácie potom žalovaný považuje za významné v otázke žalovanej náhrady škody, že poškodená nemala záujem vozidlo užívať. V tomto smere je potrebné brať zreteľ na to, že vzťahy poškodenej a žalovaného boli v rozhodujúcom období mimoriadne konfliktné a napäté v súvislosti s rozpadom ich manželstva a v súvislosti s riešením otázok ďalšieho usporiadania rodičovských a majetkových práv po rozvoze. To napokon vyplýva aj z komplikovaného riešenia pomerov k vozidlu, o ktorom napokon až súd rozhodol, že je spoločné. Aj z následného vyporiadania zrušeného podielového spoluvlastníctva k vozidlu je zrejmé, že ani jeden zo spoluvlastníkov nebol ochotný druhému nič platiť a obaja nedbali voliť najmenej efektívny spôsob vyporiadania predajom spoločnej veci. V uvedených pomeroch ostrého konfliktu bolo preto prakticky vylúčené predpokladať racionálnu a funkčnú dohodu spoluvlastníkov o užívaní spoločného vozidla. Pokiaľ bolo vozidlo vo faktickej moci žalovaného, je uvedená zjavná nemožnosť dohody o užívaní spoločného vozidla pochopiteľným dôvodom, pre ktorý poškodená ani nedeclarovala záujem o užívanie vozidla. To však neznamená, že by vozidlo nepotrebovala, a že by spoločné vozidlo neužívala v prípade, pokiaľ by jej to žalovaný riadne umožnil. Za primárnu okolnosť, pre ktorú poškodená nemohla užívať spoločné vozidlo je preto potrebné jednoznačne považovať to, že faktickú moc nad spoločným vozidlom vykonával výlučne žalovaný a primárne tým bolo poškodenej znemožnené užívanie spoločného vozidla. To, že vozidlo nemalo uzatvorené PZP nevytváralo pre poškodenú prekážku jeho užívania, pretože PZP mohla kedykoľvek uzavrieť, pokiaľ by jej riadne užívanie vozidla žalovaným ako druhým spoluvlastníkom bolo umožnené. Je pochopiteľné, že bez prístupu k vozidlu a možnosti ho užívať nemala poškodená pre poistenie vozidla dôvod. Nezáujem

o užívanie spoločného vozidla poškodenou vychádzal teda z toho, že žalovaný poškodenej znemožnil užívanie vozidla tým, že faktickú moc nad vozidlom vykonával výlučne žalovaný a vozidlo odmietal sprístupniť. Prvotnou príčinou, pre ktorú poškodená neužívala spoločné vozidlo a potrebu vozidla riešila požičaním iného vozidla tak bolo to, že užívanie spoločného vozidla znemožnil poškodenej žalovaný a súd prvej inštancie vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí prijal preto správny záver o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorú znemožnením užívania vozidla poškodenej spôsobil.

10. Čo sa týka námietky žalovaného o umelo vykonštruovanom odplatnom požičaní vozidla medzi poškodenou a jej bratom, je pre užívanie požičaného vozidla v roku 2013 neopodstatnená. Z nerozporovaných skutkových záverov súdu prvej inštancie je zrejmé, že poškodená zaplatila žalovanú sumu na účet spoločnosti svojho brata, od ktorej mala vozidlo požičané a platbu vykonala na základe riadne vystavenej faktúry. Akokoľvek by bolo možné v rámci súrodeneckého vzťahu poškodenej očakávať inú formu pomoci s poskytnutím vozidla, je z uvedených dôkazov zrejmé, že v roku 2013 to bolo za odplatu, ktorej výška zodpovedá žalovanej sume. V inom rýdzo obchodnom vzťahu by poškodená mohla užívať cudzie vozidlo jedine za úhradu, preto nie je dôvodné namietat' odplatnosť požičania vozidla od rodinného príslušníka, pokiaľ bola odplata za užívanie aj riadne uhradená. Na tom nič nemení ani to, že požičanie vozidla ako odplatné mohlo byť medzi súrodencami dohodnuté a realizované aj s vedomím následného domáhania sa náhrady plnenia voči žalovanému.

11. Vzhľadom na uvedené boli splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú druhému spoluvlastníkovi znemožnením užívania spoločnej veci a súd prvej inštancie žalovaného správne zaviazal k náhrade škody. Správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, ktorého rozsah odvodil od pomeru úspechu strán sporu v konaní. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP. Žalobcovi plne úspešnému v odvolacom konaní patrí plná náhrada trov odvolacieho konania.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).